

Med aftröskult ädder och segnande blid
Dags vädern äter försumma —
Görstnad för voren, och timman förbid
Gör'n hon på sin strid kunde vinnna.

17.

Äf lasterna bäddar din brudliga sång,
Och svaret skall brudfästans bär;
Äf bost är din brudgum, hans utslädda dräng
Äf perken — o! rådda din ära!

16.

Med handen till vörning ut svärningen sträkt,
Hon förgyllt betraktade bruden:
"Ostättiga dotter! föräldra dräkt,
O! ser du ej ornar i struden?"

15.

En vädret i släken den smärade för,
Och anda den snar vill vämpa;
En is i dess dörr — hon stände sin mor,
Hon höjde dess släppliga slämma.

14.

Son nämnde sin brudgum med ömaste namn;
Och fall att dess ankomst förbida —
Även högligt — o himmel! det röstes en hån
I svärningen upp vid dess sida.

13.

Son sätte det glitter på lodar och arm,
Hon sätte dess kristlida striden;
Hon perde sin lindhvitta, släppliga barm
Med perlor och ädelaste smycken.

12.

Även hånanden skall dröda, släppligast och vädret.
Och till dina nalliga stränder:
"Görstnad!" för det, din affigt är väd,
23.

Äf den lag en handstrift på berdet.
Den slämnande lampen an släppligast brann,
För hånad han sid ej fram ordet;
22.

Äf golvad de smycken han trängsligast fann,
Och svaret luf ej att sinna.
Än stötte han offer, men rummet var tomt,
21.

Än förför, "det sträkt är mensligt och fromt,
Även snar var dess bygd mig att vinnna." —
Än hånad ej länge skall vara.
20.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
19.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
18.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
17.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
16.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
15.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
14.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
13.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
12.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
11.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
10.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
9.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
8.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
7.

Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
Än hånad ej länge skall vara.
6.

GS 426

Twenne Backra

W i s s a

Den Första:

Den stöna Kosina.

Den Andra:

Stepps-farten.

Ö d t h e b o r g,
tryckte hos Samuel Norberg, 1838.

Och jag sig i mitt i sin spegel.
Och sådde den blommande brudstuden på
Hon sångde till sig och sin regel,
När natten och stillheten började rå,

En brudstuds så dyrbar han länd,
Och ja till Gref Albert, och för n det var quall,
En bärmande glädde hon länd;
Och sist hon var både förglän och fall,

När det ut böntiedan ringer.
I morgon du hämtas med handbög och prill,
Och trädde en ring på dess finger;
Och, "Gref han, min ängel, nu, nu är du fall."

En ros på den dygdiga linder rann opp,
Hon såg på den guldkambara Gref;
Hon såg på den guldkambara Gref;
En ros på den dygdiga linder rann opp,

En brudstuds så dyrbar han länd,
Och ja till Gref Albert, och för n det var quall,
En bärmande glädde hon länd;
Och sist hon var både förglän och fall,

När det ut böntiedan ringer.
I morgon du hämtas med handbög och prill,
Och trädde en ring på dess finger;
Och, "Gref han, min ängel, nu, nu är du fall."

Den sköna Rosina.

Den unga Rosina var dygdig och skön,
Med arbete vann hon sin föda;
Gref Albert, till älskog, med sukar och bön
Förgäfvos förspillde sin mätta.

Med dag och mid lampen hen sydde och spann,
Så trågen vid sömmen och garnet;
Och Grefvorn af brottlig begärelse brann,
Att fånga det världska barnet.

Och detlig var hyddan och vintern var kall,
Och arbetet började tröta;
"Gef ja till min bön, sade Grefvorn, så skall
Ditt armöd i prakt sig förbyta."

För skön är din hand till så mddosamt gagn,
Din kropp till så tarfliga kläder;
Din fot är så spåd, — kom och af i min wagn."
— Han talte för wind och för väder.

Ja böner och löften, och eder och hot,
Att världsamt sin lifstråd förslädra:
All ting stod den dygdiga tappert emot;
Men Grefvorn var lard att förföra.

29.
Sag det i min ensiga smärta:
Sag det i min ensiga smärta:
Sag det i min ensiga smärta:

28.
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,

27.
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,

26.
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,

25.
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,

24.
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,
Der vann hon en stikad varaktig och fall,

30.
Hvad fordom hon ägde, åt dig jag nu ger:
Min hydda, mitt bord och mitt hjerta."

31.
I världska Lärnor vid slända och som;
Flyn lifsmarn, i gillret ej snafven;
Må hedern er alltid bli dyrbar och dm!
Men väntan ej warning från grafvorn.

32.
Väl den, som ej löften af nådingen tror,
Men styr den beblomsrade snaran!
En sållan en hänsaren, skyddande mor
Stall upptäcka sweetet och faren.

Stepps-farten.

Vi hälsa dig, fredliga slägga!
Kom, wimplade stepp, kom att waggas
De älskande flumrande tryggt:
O! gunga och sakta på fjärden
Till Hamnen vid slutet af Wälden,
O, kom att bewinga vår flykt!

2.
Vi foro och foro på wägor;
Der sprungit, vid nattliga lägor,
Förilfrade fiskarne fram.
Vi foro så skönt genom ången,
Der baddade blommorna sången,
Der drucko wid stränderna lam.